

פרשת שבוע	כניסת שבת			יציאת שבת			גיליון מספר	מוקדש לע"נ הבה"ח דוד צברדלינג ז"ל בן שלמה זלמן ושושנה נעמי הי"ו
	ירושלים	יבנה	מצפה רמון	ירושלים	יבנה	מצפה רמון		
כי תשא	17:10	17:27	17:22	18:22	18:24	18:24	90	

אורות הפרשה – הרב נאור מאיר גנון שליט"א.

הרב קוק אומר שהיו שתי נקודות שיא בחיי משה רבינו: אחת כשהוריד את התורה מהר סיני והשנייה אחרי חטא העגל כשמסר נפשו על עם ישראל ואמר "ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת". בזהר כתוב שבכל דור יש חלק קטן ממשה שנמצא בצדיקי הדור. אומר הרב קוק שלכל הצדיקים יש את השיא הראשון, את הכח בלימוד התורה אך לא לכולם יש את השיא השני. יש צדיקים שכל עולמם בתורה אך הם לא מתעסקים כל כך ביהודים. חלק זה של "מחני נא מספרך", מסירות נפש על עם ישראל נמצא רק אצל מעט מהצדיקים (הרב שלמה קרליבך זצ"ל). שנזכה מתוך קדושת פורים שננסכה בנו השנה, קדושה של "לך כנוס את כל היהודים", להתכנס, להתאחד, למסור נפשנו למען כל עם ישראל ולמסור נפשנו בלימוד התורה. תזכורת: השבת נקרא במפטיר את פרשת פרה שחובה לשמוע אותה שהיא מצווה מהתורה וגם הנשים צריכות לבוא אלא אם הן מטופלות בילדים או שההליכה לבית הכנסת קשה להם. שבת שלום! אוהב אתכם :-)

דבר בעיתו מה טוב - מאורעות התנ"ך בתאריך היומי, על פי ספרו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

כ"ג אדר: א וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו וְאֶת הַבְּגָדִים וְאֶת שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וְאֶת פֶּר הַחֹטָאת וְאֶת שְׁנֵי הָאֵילִים וְאֶת סֵל הַמִּצּוֹת: ג וְאֶת כָּל הָעֵדָה הַקְהֵל אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ד וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַתִּקְהַל הָעֵדָה אֶל פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעֵדָה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת: ו וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת בְּנָיו וַיִּרְחֹץ אֹתָם בַּמַּיִם: ז וַיִּתֵּן עֲלֵיו אֶת הַכִּתְוֶנֶת וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּאַבְנֵט וַיִּלְבַּשׂ אֹתוֹ אֶת הַמַּעֲטָל וַיִּתֵּן עֲלָיו אֶת הָאֵפֹד וַיַּחְגֹּר אֹתוֹ בְּחֹשֶׁב הָאֵפֹד וַיֹּאפֶד לוֹ בֹּו: ח וַיִּשֶׂם עֲלָיו אֶת הַחֹשֶׁן וַיִּתֵּן אֶל הַחֹשֶׁן אֶת הָאֹרִיזִים וְאֶת הַתְּמִימִם: ט וַיִּשֶׂם אֶת הַמִּצְנֶפֶת עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׂם עַל הַמִּצְנֶפֶת אֶל מוֹל פָּנָיו אֶת צִיץ הַזָּהָב נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: י וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת שִׁמֹן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בּוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם: יא וַיַּז מִמֶּנּוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ שִׁבְעַת פְּעָמִים וַיִּמְשַׁח אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת כָּל כֵּלָיו וְאֶת הַכִּיֹּר וְאֶת כִּנּוֹ וְאֶת כָּלֹו לַקֹּדֶשׁ: יב וַיִּצַק מִשִּׁמֹן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לַקֹּדֶשׁ: יג וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּלְבָּשֵׁם כִּתְנַת וַיַּחְגֹּר אֹתָם אַבְנֵט וַיַּחֲבֹשׁ לָהֶם מִגְבָּעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: יד וַיַּגֵּשׁ אֶת פֶּר הַחֹטָאת וַיִּסְמַךְ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ פֶּר הַחֹטָאת: טו וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּתֵּן עַל קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאֶצְבָּעוֹ וַיַּחֲטֵא אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת הַדָּם יִצַק אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ וַיִּקְדָּשֻׁהוּ לַכֹּהֵן עֲלָיו: טז וַיִּקַּח אֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּקֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכָּלִית וְאֶת חִלְבֵּהֶן וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ: יז וְאֶת הַפֶּר וְאֶת עֶרֶו וְאֶת בִּשְׂרוֹ וְאֶת פֶּרְשׁוֹ שָׂרֵף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: יח וַיִּקְרַב אֶת אֵיל הָעֵלָה וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: יט וַיִּשְׁחַט וַיִּזְרַק מֹשֶׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כ וְאֶת הָאֵיל נָתַח לִנְתָחָיו וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת הָרֹאשׁ וְאֶת הַנְּתָחִים וְאֶת הַפֶּדֶר: כא וְאֶת הַקֶּקֶב וְאֶת הַכֶּרְעִים כִּחֹץ בַּמַּיִם וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה אֶת כָּל הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֲלָה הוּא לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה הוּא לַיהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: כב וַיִּקְרַב אֶת הָאֵיל הַשֵּׁנִי אֵיל הַמִּלֵּאִים וַיִּסְמְכוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֶת יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הָאֵיל: כג וַיִּשְׁחַט וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִדָּמֹו וַיִּתֵּן עַל תְּנוּךְ אֶזְנוֹ אֶהֱרֹן הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן כָּגִלּוֹ הַיְמָנִית: כד וַיִּקְרַב אֶת בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּתֵּן מֹשֶׁה מִן הַדָּם עַל תְּנוּךְ אֶזְנוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן יָדָם הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֶן כָּגִלּוֹ הַיְמָנִית וַיִּזְרַק מֹשֶׁה אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: כה וַיִּקַּח אֶת הַחֶלֶב וְאֶת הָאֵלֶּה וְאֶת כָּל הַחֶלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּקֶב וְאֶת יִתְרַת הַכֹּהֵן וְאֶת שְׁתֵּי הַכָּלִית וְאֶת חִלְבֵּהֶן וְאֶת שׁוֹק הַיְמִינִי: כו וּמָסַל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה לָקַח חֲלֹת מִצָּה אֶחָת וְחֲלֹת לֶחֶם שִׁמֹן אֶחָת וּכְקִיק אֶחָד וַיִּשֶׂם עַל הַחֲלָבִים וְעַל שׁוֹק הַיְמִינִי: כז וַיִּתֵּן אֶת הַכֹּל עַל כְּפֵי אֶהֱרֹן וְעַל כְּפֵי בְנָיו וַיִּגַּף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: כח וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֹתָם מֵעַל כְּפֵיהֶם וַיִּקְטֹר מִשֶּׁה הַמִּזְבֵּחַ עַל הָעֵלָה מִלֵּאִים הֵם לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה הוּא לַיהוָה: כט וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַחֹזָה וַיַּנִּיפֶהוּ תְנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵיל הַמִּלֵּאִים לַמֶּשֶׁה הִיָּה לַמֶּנָּה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: ל וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִשִּׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמִן

הדם אשר על המזבח וז על אהרן על בגדיו ועל בגדי בניו ועל בגדי בניו אתו ויקדש את אהרן את בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו: לא ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלו אתו ואת הלחם אשר בסל המלאים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלו: לב והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו: לג ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלאיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם: לד כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר עליכם: לה ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי: לו ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה:

(ויקרא ה)

(סדר עולם פרק ז)

הקדמה לספר הזוהר - רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוללה"ה.

טו) וכשתסתכל בג' מצבים הללו, תמצא, שמחייבים זה את זה בהחלט גמור, באופן שאם היה אפשר שיתבטל משהו מאחד מהם, היו מתבטלים כולם. כי למשל אם לא היה מתגלה מצב הג', שהוא התהפכות צורת הקבלה לצורת השפעה, הרי בהכרח לא היה יכול לצאת מצב הא' שבא"ס ב"ה, שהרי לא יצאה שם כל השלמות, אלא מפני, שהעתיד להיות במצב הג' כבר שימש שם בנצחיותו ית' כמו הוה, וכל השלימות שנצטיירה שם באותו המצב, היא רק כמו העתקה מהעתיד לבא, אל ההוה אשר שם, אבל באם היה אפשר שיתבטל העתיד, לא היתה שם שום מציאות בהוה. הרי שמצב הג' מחייב כל המציאות שבמצב הא'. ומכ"ש בהתבטל משהו ממצב הב', ששם מציאות כל העבודה העתידה להגמר במצב הג', דהיינו העבודה בקלקול ותיקון, ובהמשכות מדרגות הנשמות, ואיך יהיה מצב הג'. הרי שמצב הב' מחייב את מצב הג'. וכן מציאות מצב הא' שבא"ס ב"ה, שכבר נוהגת שם כל השלמות שבמצב הג', הרי הוא מחייב בהחלט שיותאם זה, דהיינו שיתגלה מצב הב' ומצב הג'. דהיינו ממש בכל אותה השלמות אשר שם, לא פחות משהו ולא יותר משהו. הרי שמצב הא' עצמו מחייב בהכרח שתתפשטנה מערכות זו לעומת זו, במציאות הב', כדי לאפשר מציאות גוף ברצון לקבל המקולקל ע"י מערכת הטומאה, ואז אפשר לנו לתקנו. ואם לא היתה מערכת העולמות דטומאה, לא היה לנו הרצון לקבל הזה, ולא היה אפשר לתקנו ולבא למצב הג', כי אין אדם מתקן מה שאין בו. הרי שאין לשאול, איך נתהוותה ממצב הא' מערכת הטומאה, כי אדרבה מצב הא' הוא המחייב מציאותה ולהתקיים כן, במצב הב'.

עץ החיים - פירוש הסולם על הזוהר, כי תשא דף קפ"ז ע"ב.

ב) ת"ח הא אוקמוה וכו': בוא וראה. לחשבון. ונמצא שמתחילה מברכים את ישראל הרי העמידו, שאין ברכה עליונה שורה על בעת קבלת הכפר, ואח"כ מנו את הכפר, ואח"כ דבר שנמנה. ואם תאמר, ישראל איך נמנו. חוזרים ומברכים את ישראל. ונמצא שישראל אלא לקח מהם כפר נפשם, והעמידו, שלא עשו נתברכו בתחילה ובסוף ולא היה בהם נגף. חשבון עד שנתקבץ כל הכופר ההוא והוא עלה

אביעה חידות מני קדם

חידון לפרשת "גלבוע" (שמואל-א' פרקים כח, ג-לא) מקבילה ל-כי תשא

על פי חיבורו של הבח"ה דוד צברדלינג ז"ל.

א. את מי שאול העביר בצוסף לידענים ד. דוד נתן פלח של מה

מפני שלפי התורה הם אסורים לזער המצרי עד שרוחו עלי שבה

ב. באיזו חומה את גופת שאול תקעו ואת מותו בארץ פלשתים בשרו

ה. מי בצחל בשור עמדו והם אותו לא עברו

ג. באיזה הר גפלו חללים ו. מה עשתה האשה

ובניהם המלך ושלושת הבנים כשגלתה ששאול רימה אותה

שבת שלום

לתגובות, הקדשות והערות: or.david.way@gmail.com

פתרונות לגליון הקודם אביג'ל, בן בליעל, גלים, דמי, המתפרצים, ויעט מוקדש להצלחת: עדי בת שושנה נעמי, נאור מאיר בן אסתר ורעיה, אוריאל בן אלישבע חפצי ורעיה, ניצן בן אילנה, אריאלה אילת בת אילנה, לרפואת חיים דב בן ציפורה, גבריאל בן אלישבע חפצי. לזרע בר קיימא: פית חיה בת יהודית, חיים חי בן אבלין יהודית. לקבלת העלון בדוא"ל נא לשלוח לכתובת: guay.zwerdli@gmail.com